

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

Ο ΙΔΑΝΙΚΩΤΕΡΟΣ ΟΛΩΝ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ....ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ! ΆΛΛΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ. ΝΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΚΕΡ ΔΙΖΗ. ΟΧΙ ΩΡΑΙΟΣ. ΜΑΛΛΟΝ ΝΟΣΤΙΜΟΣ. ΟΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΌΤΙ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝΤΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥ ΩΡΑΙΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ. Ο ΛΟΓΟΣ ΕΥΝΟΗΤΟΣ. ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΜΗΝΑΣ ΤΟΥΣ ΧΑΣΟΥΝ !...

¹Ιδού καὶ σῆμερον ἡ συνέσεια τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστιῶν μας ἐπὶ τῆς τόσον ἐνδιαφερούσης καὶ τόσον ἐπιτυχούσης ἐρευνῆς της «Ἑλπικέτου», σχετικά μὲ τὸν ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΣΥΖΥΓΟΝ οὐαὶ τὴν ευτυχίσμενο γάμο.

家 家 家

Ἡ δὲ ΖΙΤΣΑ ΜΠΟΥΣΟΥΛΑ ('Αλθῆναι), μᾶς γράφει :
“Ιδανικός συζύγος, κατά τη γνώμη μου, είνε τὸ κοινωνικὸς
ἄνδρας, ἀδιάφορο ἢν είνε πλούσιος ἢ φτωχός. Οταν ἔνας κύ-
ριος είνε κοινωνικός, θὰ ζήσῃ εἰρηνικά καὶ μὲ τὸ σπίτι του
καὶ μὲ τὴν κοινωνία. Ενας τέτοιος γάμος είνε ὁ εύτυχέστε-
ρος.

七

'Η δις ΓΙΟΥΛΑ BINER (Νήλεως 20, Αθηνών), μαζί άπαντα :
'Αξιότερη κ. Διευθυντήν. Κατά τη γνώμη μου, ότι Ιδεώδης σύ-
γχος είνει ό λεπτος στούς τρόπους και λεπτός στο σώμα, ό
εγγράφματας και φάρεις, με άρσενητη κορμοστασία, με
βλέμμα τόσο γλυκό, που να προκαλή τὸν ἔρωτα. 'Ιδεώδης
γάμος είνει ό από άγαπτη γινόμενος. Τὸ γιατὶ είνει γνωστόν.
Μόνο με αύτο το γάμο μπορει κανεις να ενωθη πνευματικος,
και να διευθυνη μεσα στην τρικυμια της ζωης, με μεγαλη
ασφαλεια, το συζυγικο καράβι.

Μετά τιμῆς
Γιούλα Βίντσο

Σοφία Παπουτσάκη

• 9

Ἡ δις ΕΛΦΙΔΑ Κ. ΣΑΡΑΤΖΟ-
ΠΟΥΛΟΥ (Παράσχου 11, Αθῆναι).
μᾶς γούτει :

Κύριε Διευθυντά, Απαντώ εύχαριστως στὸ ἔρωτημα τοῦ ἀρίστου περιοδικοῦ σας, τὸ δόπον περιλαμβάνει ὅλην τὸν χρήσιμον διά πᾶσαν ἡμικρή οἰκογένειαν, περὶ τοῦ ποιὸς εἶνες δὲ μᾶλλον ἰθεώδης σύζυγος. Μέσα στὸ πότε τὰ μακρῷ ιουν κεφαλῆ.

τα από τα μέρη που δεν κεφαλιάζουν και έχουν μάτια μικρά, μάτια ταπεινή μου γνώμη : «Ένα κορίτσι οικογενείας, μὲ θηικάς πρό παπτός και καλάς όρχας, μιά και μόνη πρέπει νά έχῃ έπιθυμία : Ν' αποκτήσῃ σύζυγον πρόσιν μιαν και έναρτον. Αύτα είνε δυό μεγάλα χαρίσματα, τά

δόπια δύνανται νά καταστήσουν μίαν σύζυγον τριετυπχλ-
σμένην, νά της χαρίσουν τη χαρά και την ήρεμη ζωή. Ούω, νομίζω,
άμφοτέροι οι σύζυγοι, εύτυχες και συνδέεμένοι, θα
δύνανται, κρατούμενοι από της χειρός, νά διατρέξουν τὸν
άκανθικούς δρόμο της ζωής. Τούλαχιστον κατ' ἐμέ,
αὐτὸι είνε τὸ θνετό μου, η ψύστη εὑδαινοί μου.

* * *

Η δις Ε.Τ. «ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ» ('Αθήνα), μαζί άπαντα: 'Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Είμαι τακτική σου αναγνώστρια και παρακαλούω μές ήδη και ένδιαφέροντας τις ώραιες σου σελίδες, όποτε και ένια καιρών άκομη υπόνω δεν σ' αφήνω από τα χέρια μου! Καθώς σ' έδιασάζα, είδον και την λαμπράν και ένδιαφέρουσαν έρωτησίν σου, δηλαδή ποιάν ίδσαν κόπτηα έχουμε για τον μέλλοντα σύντροφον μας. Γ' αυτό και έγώ σου γράφω πώς τον θέλω: Θέλω νά είνε μετρίου άναστηματος, μελαχροίνου, νά είνε ιλικρινής, έργατικος όπερ τό δέον, νά έρη πά συμπεριφέρεται με εύγενιανά απέναντι μου, νά με αγάπατ και νά αισθάνεται ότι έχει σύντροφον και δηλι σκλαβάν. Τον θέλω φιτώχ, γιατί αύτοί γνωρίζουν τι θά πά γυναίκα και πώς πρέπει νά την έκτιμουν. 'Ο ένας έρωτος γάμος είνε πιο ευτυχής, διότι φεύγουν από τον μάταιον κόσμον με την καρδιά ένωμένη, σ' ένα τάφον, με τα ίδια βάσανα και πικρίας της ζωῆς.

Με εύγενεια

‘Η Τακτική Αναγνώστριά σου Ε. Τ.

Η δις ΣΤΕΛΛΑ Δ. ΣΥΝΟΥΡΙΟ (Ληξοῦ), μαζί γράφει : «Αγαπητή «Μπουκέτο». Ιδεώδεις σύνχυοι, κατά τη γνώμη μου, δεν υπάρχουν, ούτε και εύνυχισμένοι γάμοι. Μπορούμε δώμας νά ζητήσουμε μια διπλωσή πρόσθιας λύσης, που νά μας κάνει τη ζωή μας υπόφερη. Μια κοπέλας παραδείγματος χάριν, μπορεί νά όνειροπλάνη έναν ανδρά με πεντάμα και καρδιά. Αύτά τα δύο είνε τά καλύτερα έφδοια για τη ζωή. Ένας άνθρωπος πενεματώδης δεν μπορεί παρά νά προδευση — το πεντάμα φέρνει δόξα και ή δόξα τὸν πλούτο — έχοντας δέ και τὴν καρδιά, δέν μπορεί παρά νά είνε εύγενης και άγαπημένος ὀπ' οὖσος. Μομίζω ότι αύτά τα δύο προσόντα είνε υπεραρκετά. Αλλώστε, δς μήν ξεχνάμε, πώς δυο περισσότερες σπατήσης έχουμε, τόσο μεγαλύτερες απόγονητεύσεις μας πειούμενους...

Στέλλα Δ. Συνοδιγού

Ἡ δἰς ΛΙΔΗ ΘΡΑΒΑΛΟΥ (Καὶ-λιθέα), πᾶς γοάτει :

Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Έγώ τὸν μέλλοντα σύνγονο μου τὸν θηλεά νὰ είνει ώς έξης: «Εμένα δέν μὲ ένδιαφέρει ὅτι σύζυγος είνει υψηλός ή έχαντος ή πρώτος, θελτικός κλπ. Τὸν αέλω νά είνει κοινωνικής θέσεως, εύπορος, εύγενης, νά τοῦ ἀρέσουν αἱ κοινωνικαὶ διαστάσεις, διὰ νά περάσωμεν τὴν ζωὴν ἡρεμούν καὶ νά ἀπολαύσωμεν διλας τὰς ἀπολαύσεις τοῦ βίου.

Λιλή Θραύσλου

HTML Spacelabs

Ἡ κυρία ΑΝ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ μᾶς
γοάφει μὲ λίγα λόγια εἰλικρινῆ καὶ
ώραια :

‘Ο πιὸ ιδανικός σύζυγος εἶνε
δὲ τρυφερός μου ἀνδρούλης...
Κι’ δὲ πιὸ εύτυχής γάμους εἶνε
δικός μου... Γιατὶ τὰ στεφάνια
τοῦ γάμου μας τὰ ἐπλεξαν τὰ

κρινοδάχτυλα τῆς ἀγάπης...

‘Υπέροχη ἀπάντησης ἐγγάμου γυναικός ! “Ἄς τὴν ἔχουν ω̄τ’ ὄψιν τῶν ἡ δεσποινίδες.

‘Η δἰς ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΑΝ... (Πειραιεύς), μᾶς γράφει :
‘Ἄξιότεμε κύριε. Εἰς τὸ ἑρώτημα τοῦ περιοδικοῦ ὡμῶν «Ποίος εἶνε ὁ ἰδανικός σύζυγος, ἀπαντῶ ὡς ἔξης ! Ἰδανικός τύπος συζύγου δι’ ἐμὲ εἰνε ὁ ὑγιῆς καὶ ισχυρᾶς κράσεως νέος, μᾶλλον ὑηγῆον ἀναστήματος, διχὶ πολὺ ἐνσάρκος, χρώματος μᾶλλον πρὸς τὸ μελαχροίνον, τύπου ἐναρέτου καὶ ἑργατικοῦ. Τὸν δέ με ἐνδικάφερεν ὃ πλουτος, οὔτε τὸν θέλω πτωχόν. Τὸν θέλω μονάχα ίκανον, δημιουργικόν, ὅπως τῇ βοηθείᾳ μου ἀντεπέξελθει νικηφόρος εἰς τὸν ἄγωνα τῆς ζωῆς.
Μεθ’ ὑποληφεώς.

Φ. Π.

‘Η δἰς ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΛΙΟΥΡΗ (Ἀθῆναι), μᾶς γράφει :

‘Οἱ ιδεώδες, κατὰ τὴν γνῶμη μου, σύζυγος, πρέπει νὰ είνε : Καστανός, μαλλιά σγουρά, μάτια σκούρα καστανά, μύτη κανονική, χειλί διλίγον σπράῳδη, διλίγον ζηλιάρης, μετρίου ἀναστήματος, νά μῇ μηδιμουργεῖ σκηνές με τὸ τίποτε, νά μῆν ἀπατᾷ τὴν γυναικα τοῦ, νά ἔχῃ καλή καρδιά καὶ μιὰ καλή ἐργασία, γιας νά περνᾶ ἀνετὰ τὴ ζωὴ του. Διὰ τὸν γάμον : ‘Ο πολὺ εὐτυχισμένος γάμος εἶνε ἐκείνος, ποὺ συμφωνοῦν καὶ τῶν δύο συζύγων οἱ χαρακτήρες, γιατὶ διαφορετικά ἡ δύναται ἡ δὲ ἀλλοί θά είνε δυστυχής.

Βασιλική Λιούρη

‘Ἐνα μόνον λάθος κάνει στὴν ἀπάντηση τῆς ἡ δεσποινίς Λιούρη : Θέλει τὸν ἰδανικὸ σύνηγον ἡπιάση, ἀλλα... ἀλλά νά μήτη καὶ σημνές ! Πώς δωματιούνται αὐτά τὰ δύο ; Ένας ἡπιάσης ωρίως σπηνές δημιουργεῖ. Καὶ τὶ σηνές, Θεέ μου ! Σπαραξικάδεις !...

***
‘Η δἰς ΑΡΙΣΤΕΑ ΔΕΛΟΥΔΗ (Ἀθῆναι), μᾶς γράφει πολὺ - πολὺ περιπέται :

‘Αγαπητὸ Μπουκέτο. Εἰνε τῷρα κάμποσες ὥρες, ποὺ κάθομαι καὶ προσπαθῶ ν’ ἀπαντήσω στὴν τελευταῖα καμπάνια σου γιὰ τὸν ἰδανικὸ σύζυγο, καὶ μοῦ εἰνε ἀδύνατον. Πιὸ δύσκολο ἑρώτημα ἀσφαλῶς δὲν ἦτο δυνατὸν νά γίνη. Μα, για σκεφθῆται, σὲς παρακαλῶ, σὲ τὶ μπελάδες μάς βάσετε ; Πῶς μποροῦμε νά ξέρουμε ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικός σύζυγος ; Σήμερα δὲ κάθε ὑπόφηφος γαμπρός κανονίζει τὴ θεοὶ του ἀνάλογα μὲ τὴν υπομνηφία ! “Ω ! γ’ αὐτὸν να εἰσθε βέβαιοι. Δὲν ξέρει τὶ πανούργοι ποὺ είνε οἱ νεο...” “Αν εἰνε πλουσίος ή νύφη, προσποιούνται ότι δὲν ἐκτιμοῦν τὸ χῆρα, ότι γ’ αὐτοὺς τὸ τελευταῖο πράγμα είνε ἡ προϊκά, μας ἔδεινουν πολλά, ὀστόσο, μὲ τὴν πειθοῦσα ὅτι θά τὰ πάρουν πίσω, διττά καὶ τρίτιπλα. “Αν ἡ κόρη είνε ἀγάθη, μαζεμένη, θρήσκαια, είνε τὸ ίδιο κ’ αὐτοί. Δείχνουμε ἀγαθοῖς, κανούν ελεημοσύνες καὶ δίνουν παντεύοντα τὴν Κυριακὴ τὸ πρώι στὴν... ἐκκλησία !” “Αν πάλιν ἡ μέλλουσση σύζυγος είνε τοῦ συρμοῦ, τῆς ἀρέσουν χοροί, μπάνια κλπ., δείχνουν ότι δὲν ὑστεροῦν σὲ τίποτε, ότι τὰ ξέρουν δῆλα, καὶ δίνουν ραπτεῖον... “τὸ βραδάκι στὴ Γλυφάδα”. Αὐτὰ ίσχουν σὲ δῆλα τὰ ἐπίπεδα. Καὶ στὸν ὡραῖο καὶ γονητεικό, καὶ στὸν φρόνιο καὶ ἔναρτο, στὸν ἐργατικό καὶ δραστηριο, στὸν φτωχὸ καὶ στὸν πλουσίον. Καθέντος κανονίζει τὴ θεοὶ του μέχρι νά παντρευτῇ... “Ω ! κύριοι !” Οταν δὲν ἀνδρας βάλει πεισμά νά παντρευτῇ, παντρεύεται ! Πιστέψε με... Ἐμεῖς ή γυναῖκες είμαστε τὰ θύματα τους. Αὐτοὶ μάς δημιουργούν, αὐτοὶ μάς ισώνουν καὶ μάς στραβώνουν, ἀνάλογα μὲ τὴ δύναμι τους, μὲ τὴ θέληση τους, μὲ τὴν ἀντιληφή τους. Εμεῖς δὲν μποροῦμε νά προθλέψουμε τίποτε. Γιατὶ θό δελταστούμε. Για μάς ὁ γάμος είνε μιὰ σακούλα γεμάτη φειδία, μὲν μάναχα χέλι μέσα. Βάζουμε τὸ χέρι μας. “Αν πάσουμε τὸ χέρι, καλά. “Αν ὅχι....” “Ας σταματήσουμε δῆμας ἐδώ, γιατὶ πιὸ κάτω φεύγουμε πειά ἀπὸ τὸ θέμα μας. Μὲ ἀγάπη.

* * *

‘Η δἰς ΝΕΝΑ Κ. ΧΑΡΙΤΑΔΟΥ (Αγρινίον), μᾶς γράφει :

‘Αγαπητό μου Μπουκέτο. Ο πρωτότυπος διαγωνισμός σου μ’ ἔχει ἐθουσιάσει σὲ ἀπεριόριστο βαθμό, γ’ αὐτὸν καὶ ἀπεφάσισα νὰ λάθω μέρος. Είμαι ἀπὸ τὶς πιὸ παληγές σου συνδρομήτριες. Λοιπόν, διατηρεύοντας τὴν θέλω πέντετα, διατηρούντας τὸν θρησκοληπτος ἡ ρωμαντικὸ κλπ. Αὐτὸν ἐννοεῖται. Τὸ παρελθόν του ἀπὸ ἔχει ἑρωτικές περιπέτειες. Τὸν θέλω νέον, γεμάτον σφρύγος, καὶ διατηρεύοντας, νά μοῦ είνε πιστός. Νά ἔχῃ ὥραία φωνή καὶ νά ἔρεται καποίο δργανο. Νά είνε ἀνδρας τῆς ἐποχῆς μας. Οὔτε σοθαρός, οὔτε δῆμας καὶ γελοίος. Είνε πολλά ; Τὸ καταλαβατίνω, μά σου ἀνοιξα δῆλη τὴν καρδιά μου καὶ σου εἴπα ὅλα μου τὰ νεανικά δνειρά.

Μὲ ἑκτίμηση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΚΑΥΓΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ

Τελευταῖα ἔχουν γίνει πολὺ τῆς μόδας τὰ παλῆρα τραγουδάδικα, ἡ νοσταλγίας καντάδες τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Επειτα ἀπὸ τὸν «Μάρπιτσα - Γιαννί τον Καντάδα», οἱ «Ἀθηναῖοι ψυμφίκταν τὴν Ἀνθίσιον» ἀμφιλοχία, μὲ τὸ «Ξεζίτικι» τους, καὶ τραγουδάται κι’ αὐτὴ σημεριά διπλού τὸ «Μπουκέτο» σᾶς προσφέρει σημεριά τα γνωστότερα καὶ πιοθυμιατέρα των πατζών. Αθηναϊκῶν τραγουδιών, ἀπὸ τα διπλαίανδραν ἀλλού τὴ νότα σι οἱ «Ἀθηναῖοι δρόμοι».

ΤΟ ΚΑΙ ΚΑΚΙ

(Υπὸ ΑΝΔΡΕΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ)

Σ’ ἔνα μικρό καΐκακι
ἀρμένιας χαμένος
στὸ πέλασ τῆς ἀγάπης
χωρὶς νά θέπω γῆ.

Μόνη μου ἐλπίδα εἶναι
στὸ δρόμο
διώγχουν στὸ δρόμο
κ’ ἔγω σ’ αὐτὸν θωρώντας
ἐχαίρουμεν πολὺ.

ΘΡΗΝΟΣ

(Υπὸ ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΘΑΛΕΙΔΑΟΥ)

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου

Διατί νά σ’ ἀπαντήσω :

Διατί νά σέ διδοῦ;

Καὶ μὲ έκαμες ἀπαντῶντας
στεναγμούς νά δασπένε,
καὶ γελᾶς διδοῖ κλαίω
δι’ ἔσε καὶ θρηνῶδη.

Μεταξύ ζωῆς καὶ τάσου

στεκεῖς καὶ μὲ θεαταίζεις
ν’ αποθανεῖς μ’ ἐπιτοδίζεις
νά ψάρχων δὲν ποθεῖς,

“Α, καν στέρεις κ’ νά ζήσω,
κ’ νά παύσω κ’ νά πονήσω,

Ισως, Ισως στὴν θανῶν μου,
πλέον μεταστήθης.

Πάσχω νά σὲ αποφύγω,
προσταθῶ νά σὲ αισθῶ,
καὶ αισκρῶν, μακρῶν νά ζήσω
ἄπο σὲ, σκληράς ψυχῆ!

Νά σωβρὸν προτὸν μὲ θάψει
τὸν δινεύπλαγχος σου γνώμων,

πλὴν ψάρωστη σκόπων
νά ψυχή μου σὲ ποθεῖς.

“Απ’ ἔμετο τὸ χλεύασμα ποτέφεις,
φείνεις, κρύπτεσαι μ’ αρίεσταις
ἄλλη, ἔδω, ἐντός μου είσαι,
αιθερόπλαστος μορφήν.

ΚΟΙΜΗΣΟΥ

Κοιμήσους ἀγάπη μου γλυκεία,

κ’ ἔγω μὲ τὴ κιθάρα,

σὲ νανουρώσω σιγανά

μὲ πόνο, μὲ λαχτάρα.

Κοιμήσου, θανάτ’ διάγεινον
κ’ πολὺ προειδούσης

καὶ λιγύκιας μου νὴ φωνή

νανούρισμα σ’ ἀφίνει.

Κοιμήσου καὶ μὴ ξαγουρινᾶς

γιὰ ἔνο πωράδη διαβάτη

ποὺ πάστρα τοι γιὰ νά θρηνῆ

στὴ γῆ τοι μονοπότη.

Κοιμήσου κ’ ἔγω σένα στηγανά
διάπτω μου γιὰ σενά σένα

κοιμήσου καὶ μὴ μιγμῆς

ποτὲ τὰ περασμένα.

ΑΝ Μ’ ΑΓΑΠΟΥΣΕΣ

(Υπὸ Ι. ΠΟΛΕΜΗ)

—“Αν μ’ ἀγαποῦσες κι’ ἀν τὴ σκοτεινά μου
μὲ μάς την ακτίνα θά φωτεῖς θεμήρη
γλυκά τραγούδια σιθάσεις
μέσα στὴν καρδιά μου κορυ.

Θά σούλεγει χιλιες φορές μὲ πόνο

πώς μέσα στὴν καρδιά μου σύ κτυπας.

Θά σούλεγει πώς σὲ λατρεύω μόνο

—“Αν μ’ ἀγαποῦσες... Μά σου δὲν μ’ ἀγαπάς.

—“Αν μ’ ἀγαποῦσες, θά ξπαναίσαι οἱ πόνοι

κ’ οἱ στεναγμοί μου θα σθίναισαν κι’ αὐτοί.

Θά τρέχαις στὸν διον πάντα μόνοι

ἄπο χαρά ἔγω καὶ σύ τρελλοι.

Τριστάφυλλα θά ξκανας κομπάτια

στὸ δρόμο νά σοῦ στρώνω διπο πάτη,

καὶ δάκρυα δέν θᾶχα πειά στὰ μάτια

—“Αν μ’ ἀγαποῦσες... Μά σου δὲν μ’ ἀγαπάς.